

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ΄

ΑΡ.441 - 442

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ευαγγέλιο: Ιω. α΄ 44-52

5 Μαρτίου 2017

Κυριακή της Ορθοδοξίας σήμερα και γιορτάζουμε την αναστήλωση των ιερών εικόνων με την απόφαση της Έβδομης Οικουμενικής συνόδου το 787. Ποιο είναι όμως το κεντρικό μήνυμα της εορτής; Το θεολογικό νόημα της; Πολλές σελίδες έχουν γραφτεί για την κρίση της εικονομαχίας που βασάνισε το Βυζάντιο για σχεδόν ενάμισο αιώνα. Κάποιοι ιστορικοί εστίασαν την προσοχή τους στις πολιτιστικές και οικονομικές αφορμές. Άλλοι υποστήριξαν πως η όλη διαμάχη ήταν μια υπόθεση που αφορούσε την εξωτερική, τυπική και τελετουργική λατρεία: τη χρήση εικόνων και την αποδιδόμενη τιμή σε αυτές. Άλλοι, τέλος, και νομίζουμε σωστά, είπαν πως η διαμάχη αφορούσε κάτι πολύ βαθύτερο και ουσιαστικότερο για τη ζωή της Εκκλησίας. Τόσο σημαντικό ώστε η τελική επίλυση του να οδηγήσει την Εκκλησία να ονομάσει την ημέρα ανάμνησης αυτού του γεγονότος Κυριακή της Ορθοδοξίας.

Το κρίσιμο θεολογικό ερώτημα που βρισκόταν πίσω από τη διαμάχη για τις εικόνες ήταν το ακόλουθο: ποια είναι η σημασία της ενανθρώπισης; Τι σημαίνει ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος; Τι σηματοδοτεί η παρουσία του Ιησού Χριστού στον κόσμο; Στους πρώτους χριστιανικούς καιρούς υπήρχε διάχυτη μια φιλοσοφική αντίληψη που θεωρούσε κάθε ιστορικό γεγονός παροδικό και περιστασιακό. Κανένα γεγονός δεν έμοιαζε να έχει μια τελική σημασία, μια αξία ως γεγονός καθεαυτό. Όλα αντιμετωπιζόνταν ως σύμβολα μιας υψηλότερης πραγματικότητας, πέρα από τον χρόνο και πέρα από την ανθρώπινη ιστορία. Υπήρχε έτσι ο κίνδυνος να ιδωθεί και η Καινή Διαθήκη όπως η Παλαιά: όχι ως πραγματοποίηση της επαγγελίας του Θεού, αλλά σαν φανέρωση μιας νέας υπόσχεσης. Ο Χριστός ως σύμβολο της αλήθειας και όχι ως ο σωτήρας του κόσμου.

Αυτό είναι το θέμα και του σημερινού Ευαγγελίου. Φίλιππος και Ναθαναήλ συζητούν. Ο Φίλιππος υποστηρίζει πως έχει βρει τον αναμενόμενο Μεσσία. Ο Ναθαναήλ δυσπιστεί. Θα πειστεί, εντέλει, όταν συναντήσει τον Χριστό και αυτός του φανερώσει κάτι που φυσιολογικά δεν θα μπορούσε να ξέρει ως άνθρωπος. Ο Χριστός είχε δει τον Ναθαναήλ να κάθεται κάτω από τη συκιά, ενώ ο ίδιος βρισκόταν πολύ μακριά από εκεί. Ο Ναθαναήλ θα εκπλαγεί, αλλά ο Χριστός θα του πει πως αυτός, όπως και οι άλλοι μελλοντικοί απόστολοι, θα γίνουν αποδέκτες και άλλων, πολύ μεγαλύτερων αποκαλύψεων. «Μείζω τούτων όψει», θα του πει. Και θα συνεχίσει: «Αμήν αμήν λέγω υμίν, απ' άρτι όψεσθε τον ουρανόν ανεωγότα, και τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον υιόν του ανθρώπου».

Η εικόνα αυτή του ουρανού που ανοίγει και ενώνεται με τη γη με μια κλίμακα, μια σκάλα, είναι μια εικόνα που επανέρχεται συχνά στην Αγία Γραφή. Ο Ιακώβ κοιμάται και βλέπει σε όραμα μια σκάλα να ενώνει ουρανό και γη. Πάνω της ανεβοκατεβαίνουν άγγελοι. Και μια φωνή ακούγεται: εγώ είμαι ο Κύριος, ο Θεός των πατέρων σου Αβραάμ και Ισαάκ. Αυτή τη χώρα θα δώσω σε σένα και τους απογόνους σου. Αυτή η φωνή είναι η φωνή του Χριστού που ως άσαρκος ακόμη Λόγος μιλά στους προπάτορες και τους προφήτες, αποκαλύπτοντας τι θα πράξει εν καιρώ ως ο Σαρκωθείς Υιός και Λόγος του Θεού.

Κατά τη βάπτισή του Χριστού ανοίγουν και πάλι οι ουρανοί και κατέρχεται από τον ουρανό στη γη το Πνεύμα του Θεού εν είδει περιστέρας. Και ακούγεται φωνή εξ' ουρανού: «Ούτος εστίν ο υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα». Αυτός που βαπτίζεται εκείνη τη μέρα από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη δεν είναι ένας ακόμα άνθρωπος που προσέρχεται σε έναν προφήτη για να δεχθεί βάπτισμα μετάνοιας. Είναι ο Υιός του Θεού που έγινε άνθρωπος. Και εδώ ουρανός και γη ενώνονται στο πρόσωπο του Χριστού.

Ναθαναήλ, Ιακώβ, Χριστός στη βάπτισή. Τρεις διαφορετικές διηγήσεις που γίνονται αφορμή να δηλωθεί μια κοινή αλήθεια. Αυτό που θέτουμε ως αίτημα στην καθημερινή μας προσευχή, ελθέτω η βασιλεία σου ως εν ουρανών και επί της γης, γίνεται πραγματικότητα στο πρόσωπο του Χριστού. Η παρουσία του Θεού στον κόσμο δεν γίνεται πια αντιληπτή με σύμβολα, αλλά μέσα στην ίδια την ανθρώπινη ιστορία. Ο άνθρωπος δεν προσεγγίζει τον Θεό μόνο μέσα από τη φύση που διηγείται το δόξα του Θεού, όπως μας λέει ο Ψαλμωδός. Τον βλέπει πρόσωπο προς πρόσωπο. Αυτή είναι η πρωτοφανής αλήθεια που φέρνει στους ανθρώπους το Ευαγγέλιο. Αυτό βροντοφωνάζει η Εκκλησία μας κατά τη σημερινή εορτή. Έτσι το γεγονός πως οι εκκλησίες μας είναι γεμάτες από ζωγραφίες απεικονίσεις του Ιησού Χριστού από το σύνολο της επίγειας ζωής του δεν είναι ένα θέμα που αφορά την τέχνη. Αφορά την πίστη και τη ζωή των χριστιανών.

Είπαμε πως όλα αυτά δεν αφορούν μόνο την τέχνη. Οφείλουμε να προσθέσουμε ακόμη πως δεν αφορούν μόνο την εκκλησιαστική ιστορία ή την ακαδημαϊκή θεολογία. Αφορούν εμάς σήμερα. Το κρίσιμο ερώτημα που έθεσε ο Χριστός στους μαθητές του παραμένει: «Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι;» Η άποψη που κυριαρχεί στις μέρες μας, άλλοτε ανοικτά και άλλοτε κεκαλυμμένα, είναι πως ο Χριστός είναι μια σπουδαία ηθική προσωπικότητα, ένας δάσκαλος που διδάσκει στους ανθρώπους πως να ζήσουν. Ένα παράδειγμα αγάπης και συγχωρητικότητας. Πίσω όμως από όλες αυτές τις απόψεις υποκρύπτεται η άποψη πως ο Χριστός είναι ένας άνθρωπος και μόνο. Σπουδαίος, ξεχωριστός, παραδειγματικός, αλλά άνθρωπος. Μέσα από άλλους δρόμους ξαναφτάνουμε στον παλαιό πειρασμό: ο Χριστός ως σύμβολο μιας αφηρημένης φιλοσοφικής αλήθειας περί του νοήματος της ζωής.

Η Εκκλησία θέτει λοιπόν κάθε χρόνο στο κέντρο της προσοχής τη σημερινή ημέρα για να μας δείξει ότι ο Χριστός δεν είναι σύμβολο μιας αφηρημένης φιλοσοφικής αλήθειας. Ο Χριστός είναι η ίδια η αλήθεια. Ενσαρκωμένη αλήθεια που έζησε ανάμεσά μας, δοκίμασε τους πειρασμούς της ανθρώπινης φύσης, αντιμετώπισε την απόρριψη των ανθρώπων, την αγωνία και την οδύνη του θανάτου. Αλλά ο Χριστός είναι και αυτός που θα συναντήσουμε στο τέλος αυτής της πορείας που λέγεται Μεγάλη Σαρακοστή, ως Αναστάσια. Ο Χριστός είναι η εγγύηση της δικής μας ανάστασης, της μεταμόρφωσης της φθαρτής επώδυνης ζωής, της γεμάτης δάκρυα και πόνο, σε ζωή χαράς και ευφροσύνης, σε ζωή στη βασιλεία του Θεού. Αυτή που φανερώνεται όταν ανοίγουν οι ουρανοί. Αυτήν που είδε ο Ναθαναήλ, ο Ιακώβ, ο Στέφανος. Αυτήν που θα δούμε και εμείς την ευλογημένη εκείνη ημέρα της δεύτερης παρουσίας του Κυρίου μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 –β' 3

Ευαγγέλιο: Μαρκ. β' 1-12

12 Μαρτίου 2017

«Ίδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικῷ τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μαρκ. β' 5)

Ἡ Καπερναοῦμ, που ἦταν μια παραθαλάσσια πόλη της Γαλιλαίας, υπῆρξε το σημαντικότερο κέντρο της διδασκαλίας του Κυρίου. Ἐδῶ εγκαταστάθηκε μετὰ την σύλληψη του Ἰωάννου του Προδρόμου, μεταφέροντας στους ἀνθρώπους το ἀγαθὸ μήνυμα της βασιλείας του Θεοῦ με την παράλληλη πρόσκληση για μετάνοια. Ἀπὸ την Καπερναοῦμ, που κατὰ τον Ευαγγελιστὴ Ματθαῖο ἦταν ἡ «δικὴ του πόλη» (Ματθ. θ' 1), πραγματοποιοῦσε ἐξορμήσεις ἐκλέγοντας τους Μαθητὲς Του, θεραπεύοντας ἀσθενεῖς και παράλληλα μεταφέροντας το ἐλπιδοφόρο μήνυμα της ἐξόδου του ἀνθρώπου ἀπὸ τα ἀδιέξοδα της ἁμαρτίας.

Ἡ ἁμαρτία, υπῆρξε διαχρονικὰ ἡ μεγαλύτερη τραγωδία του ἀνθρώπου, ὄχι μόνο σαν παρακοὴ του θελήματος του Θεοῦ και κατ' ἐπέκταση σαν ἀστοχία να περάσει ἀπὸ το «κατ' εἰκόνα» και να φτάσει στο «καθ' ομοίωσιν Θεοῦ», ἀλλὰ και σαν ἀδυναμία του να ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ αὐτὴ με τις δικές του δυνάμεις.

Ἡ ἀδυναμία του ἀνθρώπου να ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ την ἁμαρτία οφείλεται ἀπὸ τὴν μια στο γεγονός ὅτι ἡ ἁμαρτία ρίζωσε μέσα στον ἄνθρωπο και ἐγινε ἓνα με τὴ φύση του και ἀπὸ την ἄλλη στην ἀρνήση του ἀνθρώπου να ἀποδεχθεῖ την ὑπαρξὴ της ἁμαρτίας ἢ και να ἀναγνωρίσει ὅτι ἁμαρτάνει.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναγνωρίζοντας τὴ δύναμη της ἁμαρτίας ομολογεῖ πως αὐτὴ εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴ θέληση του και ὅτι ουσιαστικὰ τον καθοδηγεῖ ἡ ἴδια ἡ ἁμαρτία ἐξουδετερώνοντας τὴ δικὴ του θέληση που προσπαθεῖ να συνταχθεῖ με τὸ νόμο του Θεοῦ. «Ἔτσι λέγει φτάνω πια στο σημεῖο να μὴ διαπράττω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ κακὸ ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, που ἔχει εγκατασταθεῖ μέσα μου. Και μαρτυρεῖ γι' αὐτὸ ἡ ἴδια ἡ συνείδηση μου: Δεν κατοικεῖ μέσα μου, δηλαδή στο εἶναι μου, τὸ καλὸ. Ἀπόδειξη, πως θέλω να κάνω τὸ καλὸ, δε βρίσκω ὅμως τὴ δύναμη να τὸ μετατρέψω σε πράξη. Ἔτσι δεν κάνω τὸ καλὸ που θα ἤθελα, ἀλλὰ υπηρετῶ τὸ κακὸ, που δεν τὸ θέλω. Ἀν ὅμως κάνω αὐτὸ που δε θέλω, τότε τὴν πράξη μου δεν τὴν καθορίζω πια ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, που ἔχει θρονιαστεῖ μέσα μου. Συνεπῶς, ἡ πείρα δείχνει ὅτι, ἐνῶ θέλω να κάνω τὸ καλὸ, οἱ πράξεις μου δείχνουν πως κάνω τὸ κακὸ. Ἐσωτερικὰ συμφωνῶ και χαίρομαι με ὅσα λέει ὁ νόμος του Θεοῦ. Διαπιστώνω ὅμως πως ἡ πράξη μου ἀκολουθεῖ ἓναν ἄλλο νόμο, που ἀντιστρατεύεται τὸ νόμο με τὸν ὁποῖο συμφωνεῖ ἡ συνείδηση μου: Εἶναι ὁ νόμος της ἁμαρτίας που κυριαρχεῖ στην ὑπαρξὴ μου και με κάνει αἰχμάλωτο της. Τὶ δυστυχισμένος, ἀληθινὰ, που εἶμαι! Ποιος μπορεῖ να με λυτρώσει ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ αὐτὴ, που ἔχει υποταχθεῖ στο θάνατο; Ἄς ευχαριστήσουμε τὸ Θεὸ που τὸ ἔκανε αὐτὸ, με τὸ σωτήριο ἔργο του Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄρα, λοιπὸν, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐνῶ συμφωνῶ

θεωρητικά με το νόμο του Θεού, στην πράξη είμαι υποταγμένος στο νόμο της αμαρτίας» (Ρωμ. ζ' 17-25).

Αποκαλυπτικός ο Απόστολος Παύλος για τη δύναμη που ασκεί στον καθένα μας η αμαρτία, δίνοντας μας παράλληλα και τη λύση του δράματος μας αυτού, με το σωτήριο έργο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Για τούτο δε η αμαρτία δεν εκλαμβάνεται σαν μια απλή παράβαση του νόμου του Θεού, αλλά σαν μια εσωτερική φθορά της ανθρώπινης ύπαρξης από την αμαρτία. Το ότι δε το κάλασμα της ανθρωπότητας ήταν μεγαλύτερο και με τραγικές συνέπειες, επιβεβαιώνεται όχι μόνο από την ως τώρα ζωή και συμπεριφορά του ανθρώπου, αλλά ιδιαίτερα από την αναγκαιότητα της ενανθρώπισης και της Σταυρικής θυσίας του Κυρίου.

Αποκαλύπτει ο Άγγελος στον Ιωσήφ, ότι το παιδί που περιμένει η Μαριάμ «προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα. Θα γεννήσει γιο και θα του δώσει το όνομα Ιησούς, γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους» (Ματθ. α' 20-21). Αλλά και κατά τη Γέννηση ο Άγγελος χαρακτηρίζει το γεγονός σαν ευαγγελισμό – σαν ευχάριστη είδηση προς τους ποιμένες: «Ίδού ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί των λαώ, ότι ετέχθη μιν σήμερον σωτήρ, ος έστι Χριστός Κύριος εν πόλει Δαυΐδ» (Λουκ. β' 10-11).

Ο ίδιος ο Κύριος, πάλι, επιβεβαιώνει στη συνομιλία που είχε με το Νικόδημο, όχι μόνο την αναγκαιότητα της Σταυρικής του θυσίας, αλλά ότι ο Θεός από αγάπη έστειλε τον Υιό Του στον κόσμο και ότι «ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό Του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι' αυτού» (Ιωάν. γ' 16-17).

Όλα τα πιο πάνω επιβεβαιώνουν ότι η πηγή του κακού που ταλαιπωρεί διαχρονικά τον άνθρωπο είναι η αμαρτία. Άρα, για να εξουδετερωθεί το κακό έπρεπε να κτυπηθεί η αιτία που το προκαλεί και που είναι η αμαρτία.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, είπε σήμερα ο Ιησούς στον παράλυτο: «Τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου». Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες. Παρά την αμαρτωλότητα του δεν τον αποστρέφεται. Αντίθετα τον δέχεται με αγάπη, γιατί αναγνώρισε, μέσα από τις τολμηρές ενέργειες, τόσο τη δική του μετάνοια, όσο και την πίστη του ιδίου και εκείνων που τον μετέφεραν. Τα πιο πάνω επιβεβαιώθηκαν από την απουσία πονηρών διαλογισμών. Διαλογισμών που διαγνώστηκαν μόνο στους παρόντες Γραμματείς και τους οποίους όχι μόνο αποκάλυψε, αλλά και επέκρινε δημόσια ο Ιησούς.

Αδελφοί μου, μέσα από το σημερινό θαύμα, ο Ιησούς μας προσφέρει την προοπτική της ελπίδας, τόσο σε προσωπικό, όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Αρκεί να αναγνωρίσουμε την αιτία του κακού που υπάρχει παντού, μέσα μας, αλλά και στο περιβάλλον μας. Και αυτή είναι η αμαρτία. Αν αναγνωρίσουμε αυτή την πραγματικότητα της αμαρτίας, με όλες τις καταστροφικές της συνέπειες, τότε υπάρχει ελπίδα να βγούμε από τα αδιέξοδα μας. Γιατί, ο Ιησούς ως «Υιός του Ανθρώπου» έχει και την εξουσία, αλλά και τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες. Αυτή την προοπτική της ελπίδας, που έγινε σήμερα πραγματικότητα, ας αναζητήσουμε στο πρόσωπο του Ιησού μέσα από τη δική μας μετάνοια, πίστη και αγάπη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

Απόστολος: Εβρ . δ' 14 – ε' 6

Ευαγγέλιον: Μαρκ . η' 34 – θ' 1

19 Μαρτίου 2017

Φτάσαμε ήδη, αγαπητοί μου αδελφοί, στην τρίτη εβδομάδα νηστειών. Βρισκόμαστε περίπου στο μέσο της μεγάλης τεσσαρακοστής προ της αναστάσεως του Κυρίου μας. Έχει οριοθετηθεί η περίοδος αυτή, ως περίοδος αγώνων πνευματικών, αγώνων για την καλλιέργεια των αρετών. Συνδυάζεται και με την τήρηση της νηστείας, ως βοηθητικού τρόπου στην αγωνιστική μας διαδικασία, για την τήρηση των αρετών και την κάθαρση της ψυχής μας. Ωστόσο, αγαπητοί μου, στην πράγματι δύσκολη και συνεχή αυτή προσπάθεια, αναγκαία είναι η βοήθεια του Κυρίου μας.

Προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν»

Προσερχόμαστε λοιπόν στον θρόνο της χάριτος του Κυρίου μας, με θάρρος, χωρίς φόβο αλλά με την πεποίθηση, ότι θα λάβουμε συγχώρηση για τις αμαρτίες μας. Και θα έχουμε την επίκαιρη εὐνοια και βοήθειά Του, στις δύσκολες και κρίσιμες στιγμές του πειρασμού.

Αυτό που μας διαβεβαιώνει η προς Εβραίους επιστολή, που απόσπασμά της ακούσαμε, περιορίζει την ανησυχία και τον φόβο μας για τις πιθανές δυσκολίες. Προβάλλει ευκολότερη η προσπάθεια μας, θεωράκιζεται η αγωνιστική μας διάθεση στο «στάδιον τῶν ἀρετῶν», στο οποίο πορευόμαστε ιδιαίτερα στην περίοδο αυτή.

Αυτό όμως που δικαιολογεί την ελπίδα επιτυχίας είναι ότι ο Κύριος μας, ο Αρχιερέας που βρίσκεται πλέον στους ουρανούς, γνωρίζει τα προβλήματα μας. «Οὐ γάρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας». ἔχομε Αρχιερέα, τον Κύριο μας, που αν και βρίσκεται στους ουρανούς, δεν ἔπαυσε να ενδιαφέρεται για μας. Επειδή γνωρίζει τι μας συμβαίνει, τις φυσικές και ηθικές μας αδυναμίες. Μας συμπαθεῖ και ενδιαφέρεται για μας. Και επειδή ἔζησε στη γη, η ανθρώπινη φύση Του αντιμετώπισε διάφορους πειρασμούς, αλλά χωρίς να υποπέσει σε κάποιο αμάρτημα. Γι' αυτό και μας κατανοεῖ. Όταν λοιπόν προσφεύγουμε σε Εκείνον ζητώντας τη βοήθεια και συμπάραστασή Του, ουδέποτε αρνείται να βρεθεῖ δίπλα μας και να ενισχύσει τον αγώνα μας.

Ευκαιρία και υπενθύμιση του στόχου μας, κάθε βδομάδα νηστειών και σ' ὅλη η μεγάλη τεσσαρακοστή, αγαπητοί μου, για πνευματικούς αγώνες. Ιδιαίτερα όμως σήμερα, Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, προσφεύγουμε προσευχόμενοι στον Κύριο μας, ο οποίος δια του σταυρικού του θανάτου, μας προσέφερε την ευκαιρία να δεχτούμε την δωρεά της απολυτρώσεως από την αμαρτία και τα δεσμά της. Μας κρατά δεμένους πολλές φορές η αμαρτωλή μας καθημερινότητα, περιορίζοντάς μας και απομακρύνοντάς μας από τους πνευματικούς αγώνες. Άλλοτε πάλι αδιαφορούμε για την καλλιέργεια των αρετών, την τήρηση των εντολών του Θεού. Υπόμνηση λοιπόν, αγαπητοί μου, ο Σταυρός του Κυρίου. Ἐπαθε για μας. Υπέστη τον ατιμωτικό και σκληρό θάνατο

δια του σταυρού. Είναι το σύμβολό μας ο Σταυρός του Κυρίου. Το χαρακτηριστικό σύμβολο που μας διακρίνει από τους αλλόθρησκους. Είναι αυτό το σύμβολο που πολεμούν με μανία οι αλλόθρησκοι. Θα έπρεπε να τους διδάξουμε και να τους φέρουμε κοντά μας, δείχνοντας πόσο λάθος έχουν να πολεμούν τον χριστιανισμό και το σύμβολο της θυσίας του Χριστού, απόδειξη της απέραντης αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο. Εμείς ωστόσο, ως πιστοί χριστιανοί, οπαδοί του Εσταυρωμένου, δεν παύουμε να θυμόμαστε την, χωρίς διακρίσεις και όρια, αγάπη του Κυρίου μας, τα πάθη που υπέστη για την απαλλαγή μας από τα δεσμά της αμαρτίας. Μας δίδεται η δυνατότητα να εκμεταλλευτούμε την μοναδική αυτή ευκαιρία της αγάπης Του. Να εξετάσουμε καλύτερα και σε βάθος τον εαυτό μας. Να δούμε τα λάθη μας, τις αμαρτίες, που έχουμε κάνει. Να μετανοήσουμε με ειλικρίνεια. Να προσφύγουμε στον Κύριο μας, να ζητήσουμε την συγχώρηση μας, δια της εξομολογήσεως. Να φτάσουμε καθαροί ώστε να δεχτούμε τον Χριστό με την θεία μετάληψη. Αλλά την ίδια αυτή κατανόηση, μακροθυμία και ανοχή, που δείχνει ο Κύριος για το αγαπημένο δημιούργημα, πρέπει να έχουν και οι επί γης αντιπρόσωποί Του, αφού μετέχουν της ανθρώπινης φύσης. Για όλους μας όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, χρειάζεται να απαρνηθούμε τις αδυναμίες μας, και τις αμαρτωλές επιθυμίες, που μας απομακρύνουν από τον δρόμο των εντολών του Θεού. Να είμαστε πιστοί ακόλουθοι του Κυρίου μας. Γιατί στόχος κύριος ή μάλλον μοναδικός στη ζωή μας πρέπει να είναι να διασώσουμε καθαρή την ψυχή μας. Να την καταστήσουμε μόνιμο κατοικητήριο του Χριστού μας. Θα έχομε έτσι την μεγάλη τιμή να μένει ο Χριστός στην ψυχή μας. Και τονίζει ο Κύριος για την αξία της ψυχής μας: Τί θα ωφεληθεί ο άνθρωπος αν κερδίσει τον κόσμο όλο και χάσει την ψυχή του; Ή τί αντάλλαγμα θα έδινε για να την επανακτήσει. Για την ψυχή μας αυτή, αγαπητοί μου, σταυρώθηκε ο Κύριος μας. Ας φροντίσουμε να Του την δώσουμε καθαρή, όπως Εκείνος μας την εμφύτευσε και όπως την θέλει!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. θ' 17-31

26 Μαρτίου 2011

Είδαμε μέσα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή τον Χριστό να θεραπεύει ένα παιδί που είχε δαιμονικό πνεύμα.

Ένας πατέρας οδηγεί το παιδί του στους μαθητές του Χριστού, γιατί το ταλαιπωρούσε δαιμονικό πνεύμα, για να το θεραπεύσουν. Όταν αυτοί δεν το επιτυγχάνουν, το οδηγεί στον Χριστό ο οποίος πρώτα καταδικάζει την απιστία ως τον κύριο λόγο που δεν μπόρεσαν οι μαθητές να θεραπεύσουν το παιδί. Στη συνέχεια αφού βλέπει τον πατέρα να δυσπιστεί, ζητά από αυτόν να έχει πίστη. **«Ει δύνασαι, πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»** του λέγει. Όταν ακούει τον πατέρα να απαντά μετά δακρύων: **«πιστεύω Κύριε βοήθει μου τη απιστία»** τότε επιτιμά το ακάθαρτο πνεύμα, που βρισκόταν μέσα στο παιδί και το παιδί θεραπεύεται. Επιτιμά ακριβώς τον διάβολο ονομάζοντάς τον πνεύμα ακάθαρτο, άλαλο και κωφό, γνωρίζοντας ότι αυτός ήταν η αιτία που το παιδί αυτό υπέφερε από μακρού όπως μαρτυρεί ο πατέρας του.

Μπορούμε μέσα από τη θεραπεία αυτή να διδαχθούμε πολλά. Πρώτα την παντοδυναμία του Χριστού να επιτελεί θαύματα ως εξουσίαν έχων, **«εγώ σοι επιτάσσω»**. Έχει τη δύναμη να επιτιμά το ακάθαρτο πνεύμα ως Θεός που είναι και αυτό να εξέρχεται. Ύστερα το ότι πρέπει να οδηγούμε τα παιδιά μας από νωρίς στην Εκκλησία, στον Χριστό, όχι όπως ο σημερινός πατέρας που το άφησε να φθάσει σε τέτοια κατάσταση. Μακριά από τον Χριστό ο άνθρωπος δαιμονοποιείται, κοντά στον Χριστό βρίσκει τη θεραπεία και την ειρήνη μέσα του.

Πέρα από αυτά όμως θα αναλύσουμε δύο άλλα βασικά μηνύματα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Πρώτα το γιατί ο πόνος και οι ασθένειες στη ζωή μας. Γιατί το σημερινό παιδί αυτό να υποφέρει στη ζωή του με αυτό τον τρόπο; Έπειτα ποιος ο σκοπός και η αναγκαιότητα του θαύματος σε μας και ποια σχέση έχει με την πίστη.

- Ο πόνος, οι ταλαιπωρίες, οι θλίψεις, ακόμα και ο θάνατος εισήλθαν στη ζωή του ανθρώπου από τη στιγμή της πτώσεώς του από τον παράδεισο. Και εισήλθαν όλα αυτά λόγω της παρακοής και της υπερηφάνειας του ανθρώπου, έχοντας ως σκοπό να τον οδηγήσουν στη μετάνοια, στην ταπείνωση και στην εκζήτηση του θείου ελέους. Ο απόστολος Παύλος ομολογεί ότι η αρρώστια του είχε ως στόχο να τον κρατά στην ταπείνωση. **"Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί... ίνα μη υπεραίρωμαι"** ομολογεί. Ο ίδιος ο Χριστός για αυτούς που τον αγαπούν δεν υποσχέθηκε σε αυτή την ζωή απολαύσεις και ανέσεις αλλά λέγει ότι **"εν τω κόσμω θλίψιν έξετε"** και ως απόδειξη της αγάπης Του προειδοποιεί **"όν αγαπά Κύριος παιδεύει"** όχι φυσικά γιατί θέλει να ταλαιπωρούμαστε αλλά με σκοπό να μας οδηγήσει στη σωτηρία. Ας μην ξεχνούμε ότι και ο ίδιος Χριστός συνάντησε δυσκολίες (αφιλοξενία των ανθρώπων κατά την γέννησή Του, περιφρόνηση των δικών του ανθρώπων, τους εμπαιγμούς, τα ραπίσματα, τον σταυρό και τον θάνατο. Έτσι και εμείς αν τύχει να επιτρέψει ο Θεός να συναντήσουμε στη ζωή μας παρόμοιες θλίψεις να μην δυσανασχετούμε. Ο Χριστός μας δείχνει τον δρόμο του κάθε χριστιανού, που μέσα από τις ταλαιπωρίες και

τον πόνο θα μας υποδεχθεί η ανάσταση και η αιώνια μακαριότητα. Αν ο ίδιος ο Αρχηγός της πίστης μας δέχθηκε ένα τέτοιο δρόμο, πόσο μάλλον εμείς δεν πρέπει να ζητούμε σε αυτή την ζωή την άνεση που μπορεί να μας οδηγήσει στα πάθη και από εκεί στην αιώνια καταδίκη.

- Ως δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η περικοπή αυτή είναι να μας διδάξει ότι το θαύμα στον άνθρωπο επενεργεί όχι για να μας κάνει να πιστέψουμε αλλά το αντίθετο· προϋπόθεση του θαύματος είναι η πίστη μας. Οι Χριστιανοί δεν έχουν ανάγκη από θαύματα για να πιστεύουν. Άλλωστε οι Ιουδαίοι της εποχής του Χριστού, παρ' όλα τα θαύματα που είδαν, δεν πίστεψαν. Ούτε ενισχύει το θαύμα την ελεύθερη βούληση, στοιχεία που είναι αναγκαία για την ανάπτυξη προσωπικής σχέσης με τον Ιησού Χριστό. Ο Χριστός δεν ενεργεί θαύματα για να προκαλέσει την πίστη, αλλ' ενεργεί εκεί όπου διαπιστώνει ότι υπάρχει πίστη. Ενώ οι Ιουδαίοι προκαλούν τον Χριστό να προβεί σε κάποιο θαυματουργικό γεγονός για να πιστέψουν, θέλοντας να στηρίξουν την πίστη στο θαύμα, ο Ιησούς οριοθετεί αντίστροφα τη σχέση πίστης και θαύματος. Έτσι ο Χριστός επιτελεί ένα θαύμα όπου βλέπει να υπάρχει έμπρακτη πίστη. **"Ιδών την πίστιν αυτών"** είναι συνηθισμένη έκφραση του Ευαγγελίου. Όπου ομολογεί κάποιος ότι πιστεύει, **"πιστεύω Κύριε"**, τότε θαυματουργεί. Τέλος τους ζητά να έχουν πίστη για να κάνει το θαύμα **"ει δύνασαι πιστεύσαι πάντα δυνατά τω πιστεύοντι"**. Επίσης τα θαύματα από τον Χριστό επενεργούνται με ταπείνωση και για ένα συγκεκριμένο σκοπό. Αντίθετα θαύματα που παρουσιάζονται με σκοπό να δημιουργήσουν εντυπωσιασμό δεν προέρχονται από τον ίδιο, όπως μας είπε, και έχουν ως αποτέλεσμα να οδηγήσουν τον άνθρωπο στην πλάνη· **"εγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία και τέρατα προς αποπλάναν, ει δυνατόν και τους εκλεκτούς"** προειδοποιεί ο Απόστολος Παύλος. Τέλος η επιτέλεση θαυμάτων εκ μέρους του Χριστού δείχνει ότι ο Θεός είναι πέρα και πάνω από τα φυσικά πράγματα και στοιχεία, και ο Χριστός μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο σε ξεπέραςμα και αυτής της φυσικής κατάστασης και στην εξάλειψη του πόνου.

Ας λάβουμε λοιπόν τα μηνύματα του Ευαγγελίου στις καρδιές μας και ας αποτελέσουν φως για την παραπέρα πορεία μας. Ας δεχόμαστε στη ζωή μας τις θλίψεις και τις δοκιμασίες χωρίς να γογγύζουμε προς τον Θεό, έχοντας ως χαρακτηριστικό παράδειγμα τον Ιώβ, αλλά και τον ίδιο τον Χριστό. Ας μην ζητούμε σημεία και θαύματα στη ζωή μας κατά το Αγιογραφικό **"Ιουδαίοι σημείον αιτούσι"** αλλά όταν ζητούμε κάτι να το ζητούμε πρώτα με πίστη και έπειτα λέγοντας πρώτα, ας γίνει όχι όπως θέλω εγώ αλλά όπως είναι το θέλημα του Θεού. Εμείς γνωρίζουμε το παρελθόν μας και συνειδητοποιούμε κάπως το παρόν. Ο Θεός όμως πέραν αυτών γνωρίζει και το μέλλον μας, γνωρίζει τι είναι επωφελές για μας και τι ζημιόγono για την ψυχή μας. Ας έχουμε λοιπόν εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, έχοντας ως όπλα μας την ταπείνωση και την πίστη.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ΄ 11-14

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ι΄ 32-45

2 Απριλίου 2017

**«Και γαρ ο Υιός του Ανθρώπου που ουκ ήλθε διακονηθήναι αλλά διακονήσαι, και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών»
(Μαρκ. ι΄ 45)**

Δυο σημαντικά γεγονότα προβάλλουν μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Πρώτον, η λεπτομερής αναφορά του Ιησού για το επικείμενο Πάθος Του και δεύτερον το ανθρώπινο πάθος της εξουσίας, όπως προβάλλει μέσα από τη φιλοπρωτία του Ιακώβου και του Ιωάννου, καθώς και τη ζηλοφθονία και αγανάκτηση των άλλων δέκα Μαθητών του Ιησού. Κίνητρο του Πάθους του Ιησού είναι η αγάπη και η θυσία της ζωής Του σαν λύτρο, σαν αντάλλαγμα για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων. Αντίθετα, στην περίπτωση των Μαθητών, το κίνητρο είναι αντίστροφο, δηλαδή η υποταγή, η θυσία όλων των άλλων προκειμένου να εξυπηρετηθεί ο εαυτός τους. Μια αντίληψη, που εκφράζει περισσότερο το κοσμικό πνεύμα, παρά το πνεύμα της διδασκαλίας του Ιησού, ο οποίος όχι μόνο θεωρητικά, αλλά και στην πράξη επιβεβαιώνει ότι ο ίδιος, ως «Ο Υιός του Ανθρώπου» που δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους».

Ενώ λίγες μέρες χωρίζουν τον Κύριο από το Πάθος, από τη Σταυρική Του θυσία, καθώς αναβαίνουν στα Ιεροσόλυμα εξηγεί με λεπτομέρεια, όλα όσα αφορούν το επικείμενο Πάθος, καθώς και την Ανάστασή Του. Τονίζει κατηγορηματικά ότι «θα παραδοθεί στους άρχοντες των Ιουδαίων, τους Αρχιερείς και τους γραμματείς. Αυτοί θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους εθνικούς. Θα τον περιγελάσουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν. Ύστερα από τρεις μέρες θα αναστηθεί».

Ο Κύριος, λοιπόν, οδηγείται προς το Πάθος και το Σταυρικό θάνατο εκούσια, δηλαδή με τη θέλησή του. Είπε ο ίδιος ο Κύριος: «Γι' αυτό ο Πατέρας μου με αγαπά, γιατί εγώ θυσιάζω τη ζωή μου, ώστε να την ξαναπάρω. Κανείς δε μου την παίρνει, αλλά εγώ από μόνος μου την προσφέρω. Από μένα εξαρτάται να την προσφέρω κι από μένα εξαρτάται να την ξαναπάρω. Αυτήν την εντολή έλαβα από τον Πατέρα μου» (Ιωάν. ι΄ 17-18).

Αυτό επέβαλλε η θεία οικονομία. «Ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθείν τον Χριστόν και αναστήναι εκ νεκρών τη τρίτη ημέρα». (Λουκ. κδ΄ 46). Έτσι είπε ο Κύριος στους Μαθητές του: «Οι Γραφές λένε ότι έτσι έπρεπε να πάθει ο Μεσσίας, να αναστηθεί από τους νεκρούς την τρίτη μέρα και να κηρυχτεί στο όνομα Του μετάνοια και άφεση αμαρτιών σε όλα τα έθνη αρχίζοντας από την Ιερουσαλήμ» (Λουκ. κδ΄ 46-47). Αυτό επέβαλλε η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Όπως είπε ο ίδιος ο Κύριος στο Νικόδημο: «Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε τον Υιόν αυτού τον Μονογενή έδωκεν ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ'έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. γ΄ 16). Μια αγάπη που οδηγεί τον Υιόν Του στο σταυρικό θάνατο για να σωθεί όποιος

πιστεύει σ' Αυτόν και να έχει αιώνια ζωή. Μια αγάπη, που πέρα από οποιοδήποτε σωτήριο γεγονός, μας θυμίζει η Εκκλησία με τον Σταυρό Του Κυρίου που βρίσκεται υψωμένος στο κέντρο του εικονοστασίου. Ο Σταυρός που είναι η ύψιστη έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο και η χειρίστη μορφή συμπεριφοράς του ανθρώπου προς το Θεό, την ίδια στιγμή αποτελεί δια μέν τον Ιησού «δόξαν»(Ιωάν. ιβ' 23) δια δε τον άνθρωπο λύτρωση και σωτηρία.

Ας συνειδητοποιήσουμε, λοιπόν τούτη τη σημαντική αλήθεια που υπογραμμίζει και ο Απόστολος Παύλος «Και γαρ το Πάσχα ημών υπέρ ημών ετύθη Χριστός»(Α' Κορ. ε' 7). «Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι θυσιάστηκε για χάρη μας ο Χριστός».

Δυστυχώς, ενώ ο Ιησούς προαναγγέλλει το «εκούσιον» και σωτήριο Πάθος, οι Μαθητές Του, όχι μόνο αδυνατούν να αντιληφθούν την αναγκαιότητά του αλλά πέραν από την προσπάθεια να τον κρατήσουν μακριά από αυτό, εκδηλώνουν την ίδια στιγμή και παράλογες αξιώσεις. Δυο από αυτούς, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, ζητούν από τον Ιησού να τους κάνει τη χάρη που θα του ζητήσουν. Ζητούν, όταν εγκαταστήσει την ένδοξη βασιλεία Του να τους βάλει να καθίσουν ο ένας στα δεξιά Του και ο άλλος στα αριστερά Του. Οι άλλοι δέκα Μαθητές στο άκουσμα της επιθυμίας των δυο αγανακτούν. Η πιο πάνω επιθυμία αποκαλύπτει σε όλο της το μεγαλείο την ανθρώπινη αδυναμία. Την αδυναμία του πρωτείου της εξουσίας. Μια αδυναμία την οποία ο Ιησούς όχι μόνο απορρίπτει, αλλά αντί του πρωτείου της εξουσίας προβάλλει το πρωτείο της αγάπης, της προσφοράς και της θυσίας.

Δεν περιορίστηκε ο Ιησούς στην άρνηση, λέγοντας τους «ότι δεν ξέρετε τι ζητάτε», αλλά δικαιολόγησε και το γιατί. Τους είπε: «Ξέρετε ότι αυτοί που θεωρούνται ηγέτες των εθνών ασκούν απόλυτη εξουσία πάνω τους, και οι άρχοντες τους τα καταδυναστεύουν. Σ' εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας πρέπει να γίνει υπηρέτης σας. Και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων».

Το πρωτείο της εξουσίας και η απολυταρχική άσκηση αυτής της εξουσίας είναι γνώρισμα μόνο των εθνικών, των ειδωλολατρών. Δυστυχώς όμως παρατηρείται και σήμερα ακόμα και στο χώρο της Εκκλησίας, όπως το λεγόμενο «πρωτείο του Πάπα» ή η θεωρία της «Τρίτης Ρώμης» που εξακολουθούν να προκαλούν τριγμούς στα θεμέλια της ενότητας της Εκκλησίας.

Αδελφοί μου, η βασιλεία του Θεού, είναι βασιλεία διακονίας και όχι εξουσιαστικής κυριαρχίας. Αυτό το χαρακτήρα της βασιλείας του Θεού, ως διακονίας τον προβάλλει ο Ιησούς μέσα από τη σημερινή διδασκαλία, ιδιαίτερα όμως μέσα από τη Σταυρική Του θυσία. Πραγματικά, Σταυρώθηκε – θυσιάστηκε για τη σωτηρία του κόσμου γενικά και του καθενός από μας ξεχωριστά. Εμείς είμαστε έτοιμοι να αναγνωρίσουμε αυτή την προσφορά μέσα από τη διακονία της αγάπης και της θυσίας των όποιων εγωιστικών μας τάσεων; Αν ναι τότε ας το επιβεβαιώσουμε στην πράξη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φίλιπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιωαν. ιβ' 1-18

9 Απριλίου 2017

Την προηγούμενη Κυριακή είδαμε δυο από τους μαθητές του Χριστού και μάλιστα δυο από τους τρεις που ο ίδιος ο Χριστός θεωρούσε ως τους πιο ξεχωριστούς, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, να ζητούν από τον Χριστό θέση προνομιακή, όταν αυτός θα καθίσει στον βασιλικό θρόνο του. Σήμερα, Κυριακή των Βαΐων, το θέμα της ευαγγελικής περικοπής είναι και πάλι η βασιλική ιδιότητα του Χριστού. Ο Χριστός εισέρχεται θριαμβευτικά στην αγία πόλη, την Ιερουσαλήμ, για να ενθρονιστεί ως Βασιλιάς.

Αρχικά τον συνοδεύουν οι μαθητές του, αλλά σταδιακά συγκεντρώνεται μέγα πλήθος, γεμάτο, παλμό και ενθουσιασμό. Παίρνουν κλαδιά φοινικιάς και κραυγάζουν: ευλογημένος αυτός που έρχεται απεσταλμένος από τον Κύριο. Ευλογημένος ο βασιλιάς του Ισραήλ. Τα λόγια αυτά προέρχονται από τους Ψαλμούς του Δαβίδ και στη συνειδηση των Ιουδαίων ήταν σαφές πως αναφέρονται στον αναμενόμενο Μεσσία, αυτόν που θα ξανακαθίσει στον θρόνο του Δαβίδ. Όλη η τελετουργική πορεία προς την Ιερουσαλήμ αυτό ακριβώς καταδεικνύει.

Ο Χριστός στέλνει τους μαθητές του να ζητήσουν από κάποιους ένα γαϊδουράκι. Οι ιδιοκτήτες του ζώου το παραδίδουν άμεσα και πρόθυμα στους μαθητές. Τα περιστατικά αυτά μπορεί να μοιάζουν στον αμύητο αναγνώστη γραφικά και ευχάριστα, αλλά για τον γνώστη των δεδομένων της εποχής του Χριστού υποδηλώνουν τη χρήση του βασιλικού δικαίου, τη δυνατότητα της επίταξης μεταφορικών μέσων. Και μάλιστα ο βασιλιάς δεν μπορούσε να ανέβει σε οποιοδήποτε ζώο παρά μόνο σε εκείνο που κανείς άλλος δεν το είχε χρησιμοποιήσει στο παρελθόν, όπως ήταν ακριβώς ο πώλος όνου.

Οι μαθητές απλώνουν τα ιμάτια τους για να περάσει ο Χριστός, το πλήθος τους ακολουθεί κάνοντας το ίδιο. Και αυτή η πράξη αποτελεί επίσης μέρος ενός τελετουργικού που προσιδιάζει στην παρουσία του βασιλιά.

Τέλος, τον επιβιβάζουν πάνω στο ζώο, όπως ακριβώς αρμόζει να κάνουν σε κάποιον που φέρει τη βασιλική ιδιότητα και επιχειρεί να ιππεύσει. Το πλήθος κραυγάζει ωσαννά, μια φράση που αρχικά σήμαινε την παράκληση που αποζητούσε τη σωτηρία, αλλά αργότερα έφτασε να σημαίνει κραυγή χαράς και ευφροσύνης.

Όμως η περικοπή περιέχει και ένα ακόμη επεισόδιο το οποίο αφενός δείχνει προς την ίδια κατεύθυνση, τη βασιλική δηλαδή ιδιότητα του Χριστού, αφετέρου αποκαλύπτει και μιαν άλλη πτυχή της πορείας του Χριστού προς τη βασιλική ενθρόνιση. Αναφερόμαστε στη χειρονομία της Μαρίας της αδελφής του Λαζάρου, η οποία αλείφει τα πόδια του Χριστού με πολύτιμο, ευωδιαστό μύρο. Καταρχάς και αυτό το επεισόδιο μας φέρνει στο μυαλό τη μεσσιανική ιδιότητα του Χριστού. Μεσσίας σημαίνει κεχρισμένος, αυτός που έχει χριστεί, και η χρίση με μύρο αποτελούσε μέρος του τελετουργικού της βασιλικής ενθρόνισης. Όμως ο Χριστός, όταν ο Ιούδας θα δυσφορήσει για τη σπατάλη του

μύρου, θα δηλώσει πως η χειρονομία αυτή είναι η πρόπευση, γιατί η Μαρία, επιτελώντας αυτό το έργο, δεν κάνει τίποτα λιγότερο από το να προδηλώνει τον ενταφιασμό του Χριστού που επίκειται. Ο Χριστός γνωρίζει πως αυτός που τώρα τιμάται ως βασιλιάς πρόκειται σύντομα να θανατωθεί. Αλλά η γνώση του δεν περιορίζεται σε αυτό, καθώς γνωρίζει επίσης πως η ενθρόνισή του δεν θα πραγματοποιηθεί κατά την είσοδο στην Ιερουσαλήμ, αλλά κατά την ύψωσή του στον Σταυρό.

Ο Χριστός όμως είναι βασιλιάς και είναι βασιλιάς επειδή η ζωή του, οι σκέψεις του, οι επιθυμίες του, η φαντασία του, ακόμα και η πιο ελάχιστη ενέργειά του, είναι σύμφωνες με την αλήθεια του Θεού. Ο Χριστός είναι βασιλιάς, επειδή το έργο της ζωής του είναι ακριβώς να φανερώσει αυτή την αλήθεια. Να μας δείξει το έργο του Θεού μέσα στον κόσμο. Να φανερώσει πως η ιστορία δεν είναι παραδομένη στα χέρια των ανθρώπων και μόνο, αλλά μυστικά εντός της ο Θεός απεργάζεται το σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων.

Υπάρχει μια φράση γνωστή σε όλους, η οποία υποδηλώνει το αμετάβλητο της βασιλείας, αλλά το φθαρτό των βασιλέων: «Ο βασιλεύς απέθανε, ζήτω ο βασιλεύς». Η φράση δηλώνει μιαν ιστορική αλήθεια. Οι βασιλιάδες αλλάζουν, πεθαίνουν, ξεχνιούνται. Ο λαός είναι πάντοτε έτοιμος να λησμονήσει τον πεθαμένο βασιλιά και να επευφημήσει τον διάδοχό του. Στην περίπτωση του Χριστού όμως η τάξη αυτή ανατρέπεται. Και εδώ ο βασιλιάς πεθαίνει. Αλλά αυτό όχι μόνο δεν γίνεται αφορμή να ξεχαστεί, αλλά οδηγεί στον πραγματικό δοξασμό του, την Ανάσταση, την Ανάληψη, την εγκατάσταση του στα δεξιά του θρόνου του Πατρός. Και ο λαός του, οι μαθητές του, τότε μόνο είναι σε θέση να αντιληφθούν πως αρχικά δεν είχαν καταλάβει ποιος ήταν πραγματικά ο Χριστός. Μόνο μετά την Ανάστασή του μπορούν και συνειδητοποιούν τι είδους βασιλιάς ήταν ο Χριστός. Ο πραγματικός βασιλιάς του κόσμου, ο μόνος βασιλιάς. Και είναι πλέον σε θέση και οι ίδιοι να γίνουν με τη σειρά τους μάρτυρες αυτής της αλήθειας σε όλον τον κόσμο: ένα έθνος βασιλέων και ιερέων.

Για την Εκκλησία μας η Κυριακή των Βαΐων δεν είναι ένα κομμάτι από το μακρινό παρελθόν. Δεν είναι μια ημέρα του έτους 33 μ.Χ. Είναι μια σύγχρονη σε μας εμπειρία. Ο Χριστός εισέρχεται ανάμεσα μας. Ως βασιλιάς, αλλά ταυτόχρονα φέροντας μορφή δούλου, μορφή ταπεινή: την ταπεινή μορφή του άρτου και του οίνου, τα στοιχειώδη της ανθρώπινης τροφής. Και ενθρονίζεται στον θρόνο του Θεού, αυτός ο σφραγισμένος, ο Σταυρωθείς, αλλά και Αναστάς. Ανεβαίνει σε κάθε λειτουργία στο θρόνο που συμβολικά έχει κάθε χριστιανικός ναός. Σε αυτόν τον θρόνο, που φαινομενικά μοιάζει άδειος, είναι παρών πάντα ο Χριστός. Ζει ανάμεσά μας. Μας τρέφει με το σώμα και το αίμα του. Μας δίνει ζωή. Και εμείς φέρουμε στους ώμους μας τη χαρμόσυνη ευθύνη να αναγγείλουμε στον κόσμο που ζει μέσα στο σκοτάδι και την απελπισία τα καλά νέα, το Ευαγγέλιο. Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Γιώργος Σαββίδης

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ . α' 1 – 9

Ευαγγέλιον: Ιωάν. α' 1 – 17

16 Απριλίου 2017

**«Χριστός Ανέστη, ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας»,
αγαπητοί μου αδελφοί!**

Χαράς ευαγγέλια για τους πιστούς. Εορτάζουμε το μοναδικό γεγονός που μαρτυρείται από τους αποστόλους και τους ευαγγελιστές. Αποτυπώνεται στα κείμενα της Καινής Διαθήκης με τις προφητικές προεκτάσεις τους στην παιδαγωγούσα εις Χριστόν, Παλαιά Διαθήκη. Αποτελεί την βάση της χριστιανικής θρησκείας, γιατί αποδεικνύεται δια της αναστάσεως, η θεία προέλευση, η θεότητα του αναστάντος Χριστού. Η ανάσταση του Κυρίου μας δικαιολογεί το περιεχόμενο της ανεκλάλητης χαράς μας. Επιβεβαιώνεται η πίστη μας και για τη δική μας ανάσταση, όπως μας την υποσχέθηκε ο Κύριος. Για να φανερώσει την τεράστια σημασία της αναστάσεως του Κυρίου, σημειώνει ο απόστολος Παύλος στους Κορινθίους:

«Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται ματαία ἡ πίστις ἡμῶν, ἔτι ἔστέ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν»

Αν δεν ανέστη ο Χριστός, είναι άδεια από περιεχόμενο η πίστη μας. Θα είμαστε ακόμη βυθισμένοι στις αμαρτίες μας! Γιατί αν ο Χριστός δεν μπορούσε να αναστηθεί ο ίδιος, τότε ούτε σε μας μπορεί να προσφέρει την ανάσταση και άρα πεθαίνοντας θα κανόμασταν πλέον εις τον αιώνα! Αλλά ο Χριστός ανέστη και με τον θάνατό Του κατάργησε τον αιώνιο εχθρό μας, τον θάνατο, στον οποίο μας οδηγεί ο έχων το κράτος του θανάτου, η αμαρτία, η απομάκρυνση από τον δρόμο του θείου θελήματος.

Αντιλαμβάνεσθε λοιπόν, αγαπητοί μου, τη σημασία της ανάστασης του Κυρίου μας. Έχει τον απολυτρωτικό χαρακτήρα από τις αμαρτίες μας. Η ενανθρώπιση, τα πάθη, ο σταυρικός θάνατος και το αποκορύφωμα όλων, η εκ νεκρῶν ανάσταση του Χριστού μας, περιλαμβάνονται στο προαιώνιο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία των λογικῶν Του δημιουργημάτων, από τον πνευματικό θάνατο της αμαρτίας. Συνοπτικά αναφέρει τα μετά την ανάσταση του Ιησού γεγονότα, και ο Λουκάς, στο ανάγνωσμα των Πράξεων των αποστόλων που ακούσαμε σήμερα. Είναι συνεπώς άλλη μια ακόμη επιβεβαίωση της ανάστασης και της σχέσης της με την θεία πρόνοια, την απέραντη αγάπη του Θεού. Είναι η ευκαιρία που μας δίνει καθημερινά, με την κάθε μέρα που μας χαρίζει η χάρη Του, για να εκμεταλλευτούμε τις απόλυτες δωρεές Του και να ζήσουμε ειρηνικά κατά το θέλημα Του.

Ημέρα χαράς, λοιπόν, αγαπητοί μου, σε συνδυασμό και με την ανοιξιάτικη φύση, στην οποία γιορτάζουμε ειρηνικά το μοναδικό αυτό γεγονός.

«Συγχωρήσομεν πάντα τῇ ἀναστάσει», ακούσαμε σήμερα επαναλαμβανόμενη την ευχάριστη ψαλμωδία, να μας κατευθύνει να ξεχάσουμε τις διαφορές μας με τους άλλους, τους συνανθρώπους μας, και να

δείξουμε έμπρακτα την αγάπη, απομακρύνοντας από την ψυχή μας κάθε πάθος και μνησικακία. Είναι η αγάπη που αποδεικνύεται με τα έργα μας προς τον πλησίον συνάνθρωπό μας. Άλλοτε θα φανερωθεί η αγάπη μας, με υλικά αντικείμενα από το περίσσειμα ή και από το υστέρημα μας, που προσφέρουμε σ' αυτούς που έχουν ανάγκη, κι άλλοτε με τη φιλική συμπαράσταση, ένα λόγο παραμυθίας, μια συμβουλή, με την επίδειξη του ενδιαφέροντός μας, ή και απλά με ένα χαμόγελο. Όταν έχουμε μέσα μας αγάπη, οι τρόποι είναι άπειροι για την φανερώσουμε, να την προσφέρουμε! Αρκεί να υπάρχει! Ιδιαίτερα σήμερα, ημέρα της θείας αγάπης!

Πρέπει να το καταλάβουμε, με την πρακτική του μορφή, εμείς τουλάχιστον οι πιστοί, ότι κύριο χαρακτηριστικό του χριστιανισμού, αγαπητοί μου, είναι η αγάπη. Η αγάπη που με το βαθμό της, το μέγεθός της, ρυθμίζει τις σχέσεις των ανθρώπων. Η αγάπη που μπορεί να θεμελιώσει την ειρήνη και την ειρηνική συνύπαρξη των ανθρώπων. Αλλά δυστυχώς δεν το αντιλαμβάνονται πολλοί ή και μάλιστα και οι αλλόθρησκοι συνάνθρωποί μας, παρερμηνεύοντας ακόμη και τις επιταγές της δικής τους, της γενικά πεπλανημένης, θρησκείας τους. Αδελφοί μας, πιστοί χριστιανοί, υφίστανται διώξεις και σκληρά μαρτύρια και τον βασανιστικό θάνατο, σε χώρες όπου επικράτησε με απάνθρωπη βαρβαρότητα, η εκθρόνηση προς την χριστιανική θρησκεία, τη θρησκεία της αγάπης. Καταστρέφουν Εκκλησίας, κοιμητήρια, μνημεία! Είναι λυπηρό! Δεν αντιλαμβάνονται ότι είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου Θεού. Ο Θεός αγαπά και φροντίζει όλα τα πλάσματα Του. Επιθυμεί «πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι, χωρίς εξαιρέσεις, να γνωρίσουν την αλήθεια! Δυστυχώς δεν έχουν γνωρίσει την μοναδική αλήθεια και την απέραντη αγάπη και ανοχή του Κυρίου μας, που υπέστη για χάρη όλων μας, τα πάθη και τον σταυρό, πριν την ανάστασή Του. Αν όμως δεν μπορούμε να τους διαφωτίσουμε, να τους δείξουμε την ανωτερότητα της αληθινής θρησκείας μας, τουλάχιστον ας προσευχόμαστε γι' αυτούς, να δεχτούν τον θείο φωτισμό, να παύσουν τις διώξεις των πιστών. Κι ας προσευχόμαστε και για τους χριστιανούς αδελφούς μας, που ζουν σκληρά καταδυναστευόμενοι από τους αλλόθρησκους, να ζήσουν στην αγάπη του Θεού, να αντέξουν τις διώξεις, τα μαρτύρια και να σωθούν. Να ζήσουν και εκείνοι την ανάσταση του Κυρίου μας! Διότι «ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.» Η χάρις της απολύτρωσης από την δουλεία της αμαρτίας και η αποκάλυψη της μοναδικής αλήθειας φανερώθηκαν δια του Ιησού Χριστού.

Είναι συνεπώς ημέρα της χαράς της απολύτρωσης, η ανάσταση του Χριστού μας! Είναι ευκαιρία προσευχής, επικοινωνίας με τον δωρεοδότη Κύριο. Είναι ακόμη ευκαιρία επιβεβαίωσης και τήρησης των αποφάσεων που πήραμε για τη ζωή μας, αγωνιζόμενοι κατά την περίοδο νηστειών. Να χαράξουμε μια καλύτερη ειρηνική ζωή. Να φροντίσουμε να διατηρούμε την ψυχή μας καθαρή από την αμαρτία για την οποία ενανθρώπισε, έπαθε και ανεστήθη ο Κύριός μας! Να κερδίσουμε το σύνολο των δωρεών Του, που πλουσιοπάροχα μας παρέχει και να ζήσουμε και τη δική μας ανάσταση!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ(ΤΟΥ ΘΩΜΑ)
Απόστολος(Του Αγίου Γεωργίου): Πρ. ιβ' 1-11
Ευαγγέλιο: Ιω. κ' 19-31
23 Απριλίου 2017

«Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες»(Ιω. κ' 29)

Βρίσκονταν, χωρίς αμφιβολία, σε απελπιστικά αδιέξοδα οι Μαθητές του Χριστού. Τα γεγονότα του Πάθους του Χριστού είχαν κλονίσει τις ελπίδες τους για τη λύτρωση του Ισραήλ. Το μένος του πλήθους τους έκαμε να κλειστούν στο υπερώο σε μια στάση αναμονής.

Μερικά μηνύματα, από το πρωί της μεγάλης εκείνης ημέρας της Μιάς των Σαββάτων, έριξαν κάποιες ελπίδες, τα συναισθήματα, όμως, ήταν ακόμα αλληλοσυγκρουόμενα. Οι πληροφορίες των Μυροφόρων ότι «εωράκασι τον Κύριον» δεν τους φάνηκαν πιστευτές. Τις απέδωσαν σε γυναικείες φαντασιώσεις. Ο Πέτρος και ο Ιωάννης έτρεξαν στο μνημείο, αλλά δεν είδαν τον Χριστό. Είδαν κενό τον τάφο. Άνοιξε μέσα τους το παράθυρο της ελπίδας, αλλά υπήρχαν και αμφιβολίες. Ο Λουκάς και ο Κλεόπας τους διαβεβαίωσαν ότι τον συνάντησαν στον δρόμο προς την Εμμαούς και ότι «εγνώσθη αυτοίς εν τη κλάσει του άρτου». Μα μήπως έπεσαν και αυτοί θύματα αυθυποβολής;

Σ' αυτή την κατάσταση βρίσκονταν οι δέκα Απόστολοι το βράδυ εκείνης της μεγάλης ημέρας της Ανάστασης. Δεν είχαν καμιά προδιάθεση για να πέσουν σε αυταπάτες. Και έρχεται ο Χριστός, «κεκλεισμένων των θυρών» τον βλέπουν, τους μιλά, και το σκηνικό αλλάσσει. Τα πρόσωπά τους φωτίζονται. Αποκτούν θάρρος και παρρησία, αποβάλλοντας τον φόβο και την εσωστρέφεια.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες θα'ταν λογικό ο Θωμάς να πεισθεί στις διαβεβαιώσεις των άλλων Μαθητών. Δέκα καθόλα αξιόπιστοι άνθρωποι τον διαβεβαιώνουν ότι είδαν τον Χριστό, ότι τους μίλησε, ότι τους έδωσε σαφείς πληροφορίες και οδηγίες για την αποστολή τους. Και, όμως, αμφιβάλλει.

Ως εδώ θα μπορούσε κάποιος να τον δικαιολογήσει. Και οι άλλοι αμφέβαλλαν προηγουμένως. Ο Θωμάς, όμως, δεν κάνει τίποτα για να διώξει την απιστία του. Δεν έτρεξε στο μνήμα όπως ο Πέτρος και ο Ιωάννης. Δεν πήγε να βρει τις Μυροφόρες, ούτε και επεδίωξε να δει τον Λουκά και τον Κλεόπα. Κλείστηκε στον εαυτό του και πρόβαλλε πεισματικά το «εάν μη ίδω ου μη πιστεύσω». Είναι γι'αυτό τον λόγο που τον ελέγχει ο Χριστός, σήμερα, μετά από οκτώ μέρες, όταν ξαναεμφανίζεται στους μαθητές, και του λέγει: «Ότι εώρακάς με πεπίστευκας; Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες».

Με τα επιτιμητικά αυτά λόγια δεν ζητά ο Χριστός τυφλήν αποδοχή σε ό,τι μας παρουσιασθεί, αλλά τονίζει δύο πράγματα:

Πρώτα ότι δεν θα πρέπει να επιδεικνύουμε αρνητική και παθητική στάση στα ζητήματα της πίστης αλλά να προχωρούμε σε καλοδιάθετη εξέταση. Δεν έχει καμιά σχέση με το Ευαγγέλιο το «πίστευε και μη ερεύνα» που μας προσάπτουν πολλοί. Στην Εκκλησία ισχύει το «ερευνάτε τας Γραφάς» αυταί γάρ εισιν αι μαρτυρούσαι περί εμού». Η πίστη μας στον Χριστό θα ενδυναμωθεί και με την έρευνα του φυσικού κόσμου, αφού είναι έκδηλη η παρουσία του Θεού στον κόσμο και εμφανή τα σημάδια της δημιουργικής του δύναμης. Ο ιερός ψαλμωδός λέγει χαρακτηριστικά: «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποιήσιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα». Και ο απόστολος Παύλος λέγει ότι «τα αόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται, η τε αϊδιος αυτού δύναμις και θειότης»(Ρωμ.1,20). Δηλαδή από

τότε που εκτίσθη ο κόσμος, οι αόρατες τελειότητες του Θεού γίνονται αισθητές με τη διάνοια, διαμέσου των δημιουργημάτων, τόσο η αιώνια παντοδυναμία του όσο και η κάθε θεία τελειότητά του.

Ο Χριστός θέλει, ύστερα, να μας πει ότι δεν θα πρέπει να εμπιστευόμαστε μόνο τις σωματικές αισθήσεις μας, για πιστοποίηση κάποιων γεγονότων, γιατί αυτές πολλές φορές μας απατούν. Κάποια θέματα θα πρέπει να τα προσεγγίζουμε με μιαν έκτη αίσθηση, την αίσθηση της πίστewας.

Και πράγματι! Αν κοιτάξουμε γύρω μας θα αντιληφθούμε ότι όλη, σχεδόν, η ζωή μας και η καθημερινότητά μας στηρίζονται όχι σε δικές μας γνώσεις αλλά στο ότι εμπιστευόμαστε άλλους. Ερευνήσαμε ο καθένας μας προσωπικά ότι η πρωτεύουσα π.χ. της Κίνας είναι το Πεκίνο; Εμπιστευόμαστε τη μαρτυρία άλλων. Κάναμε προσωπικά το πείραμα και αποδείξαμε ότι το νερό στην επιφάνεια της θάλασσας και σε πίεση μιας ατμόσφαιρας έχει σημείο βρασμού 100 βαθμούς Κελσίου; Εμπιστευόμαστε τους ερευνητές και τους επιστήμονες. Αν ο καθένας μας ζητούσε να κάνει τις δικές του μετρήσεις και να βασιστεί στις δικές του αισθήσεις, η ανθρωπότητα δεν θα προχωρούσε μπροστά. Θα μέναμε στο ίδιο σημείο γιατί θα μας προλάβαινε ο θάνατος. Η Επιστήμη προχωρά γιατί κάθε επιστήμονας αποδέχεται τις εφευρέσεις των προηγούμενων του.

Εξάλλου πολλές φορές οι αισθήσεις μας μάς απατούν, δεν μας δίνουν σωστές πληροφορίες. Ας θυμηθούμε ένα απλό πείραμα που κάναμε στο Δημοτικό: Φανταστείτε τρία ποτήρια στα οποία έχουμε στο ένα ζεστό νερό, στο άλλο κρύο και στο τρίτο χλιαρό. Βάζοντας το ένα χέρι στο δοχείο με το ζεστό νερό θα έχουμε την αίσθηση του ζεστού. Βάζοντας το άλλο χέρι στο δοχείο με το κρύο νερό, θα έχουμε την αίσθηση του κρύου. Αν αμέσως μετά βάλουμε και τα δυο χέρια στο χλιαρό νερό, τα δυο χέρια θα δίνουν διαφορετικές πληροφορίες στον εγκέφαλο για τη θερμοκρασία του νερού. Το ένα, αυτό που προερχόταν από το ζεστό νερό θα αισθάνεται κρύο, ενώ το άλλο θα αισθάνεται ζεστό.

Αν, λοιπόν, για φυσικά θέματα δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε τις αισθήσεις μας, πώς μπορούμε να στηριχτούμε σ' αυτές για τα υπερφυσικά; Θέλοντας μετά την ανάστασή Του ο Χριστός να μας διδάξει αυτή την αλήθεια, παραχώρησε ώστε αυτοί που τον γνώριζαν προηγουμένως, και μάλιστα οι πιο οικείοι του, να μην τον αναγνωρίζουν όταν τον πλησίαζαν απλώς με τις σωματικές τους αισθήσεις. Η Μαρία η Μαγδαληνή τον εκλαμβάνει ως κηπουρό, οι πορευόμενοι προς Εμμαούς τον εκλαμβάνουν ως ξένον, το ίδιο και οι Απόστολοι που ψάρευαν στη Γεννησαρέτ. Τον αναγνωρίζουν μόνο όταν ανακαλούν μια προσωπική εμπειρία που είχαν μαζί του, μια εμπειρία πέραν των αισθήσεων. Στη Μαρία τη Μαγδαληνή, μάλιστα, όταν δοκίμασε να τον αγγίξει της είπε «μη μου άπτου», μη με αγγίζεις δηλαδή. Δεν είναι πια η αφή, όπως δεν είναι ούτε η όραση ούτε η ακοή τα κατάλληλα μέσα για την πιστοποίησή μου. Μετά την ανάστασή Του ο Χριστός προσεγγίζεται με την πίστη.

Όπως και στα εγκόσμια κάθε μέγεθος χρειάζεται ειδική μονάδα για να μετρηθεί, για τη μάζα π.χ. έχουμε τα γραμμάρια, για το μήκος το μέτρο, για τον χρόνο τα λεπτά κλπ, έτσι και για την Ανάσταση του Χριστού και τα άλλα υπερφυσικά γεγονότα της θρησκείας μας χρειάζεται η πίστη.

Με αυτό τον τρόπο, δηλαδή με την πίστη, προσήγγισαν τον Χριστό μέχρι σήμερα εκατομμύρια οπαδοί του. Ανάμεσα σ' αυτούς και ο άγιος Γεώργιος, που τιμούμε ιδιαίτερα σήμερα. Ας ακολουθήσουμε και εμείς το παράδειγμά του. Ας αποφύγουμε τον προηγούμενο κλυδωνισμό του Θωμά και ας ομολογήσει ο καθένας μας, μαζί του, την τελική διαπίστωσή του: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου».

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πραξ. στ' 1-7

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ιε' 43 –ιστ' 8

30 Απριλίου 2017

«Και διαγενομένου του Σαββάτου, Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη, ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν» (Μαρκ. ιστ' 1)

Τρία σημαντικά γεγονότα καταγράφονται στο σημερινό Ευαγγέλιο. Πρώτον, η ταφή του Ιησού. Δεύτερον η μετάβαση των γυναικών στο τάφο με αρώματα για να προσφέρουν τις πρέπουσες, κατά τα Ιουδαϊκά έθιμα, νεκρικές τιμές, και τρίτον, η πληροφόρηση από μέρους του Αγγέλου προς τις Μυροφόρες γυναίκες σχετικά με την Ανάσταση του Ιησού. Πρωταγωνιστές αλλά και μάρτυρες των πιο πάνω γεγονότων ήταν πρόσωπα, που όχι μόνο μέσα από την τόλμη τους, αλλά και μέσα από την προσφορά πολύτιμων αρωμάτων και μύρων απέδωσαν τις πρέπουσες τιμές στον Ιησού. Έτσι η εκκλησία για να τιμήσει τα πιο πάνω πρόσωπα ονόμασε τη σημερινή Κυριακή ως Κυριακή των Μυροφόρων.

Η αγάπη των Μυροφόρων προσώπων προς τον Ιησού τα οδήγησε σε τολμηρές αποφάσεις, αλλά και μέσα από την προσφορά πολύτιμων αρωμάτων σε πράξεις λατρείας και αγάπης. Στην κρίσιμη στιγμή κι ενώ οι μαθητές του Ιησού, εκτός από τον Ιωάννη, είναι εξαφανισμένοι, ένεκα «του φόβου των Ιουδαίων», τα Μυροφόρα πρόσωπα τολμούν, κατά το σημερινό ευαγγέλιο, να αναμετρηθούν με τους πολιτικούς και θρησκευτικούς άρχοντες της εποχής.

Έτσι, ο μεν Ιωσήφ τολμά και ζητά από τον Πιλάτο να του δώσει για ταφή το σώμα του Ιησού και με τη βοήθεια του Νικόδημου προχωρεί στην ταφή, οι δε γυναίκες Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, η Μητέρα του Ιησού, παρακολουθούν από μακριά τον τόπο της ταφής. «Όταν πέρασε το Σάββατο η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα το Ιακώβου και η Σαλώμη, αγόρασαν αρώματα για να πάνε να αλείψουν το σώμα του Ιησού». Τόλμησαν και αναμετρήθηκαν όχι μόνο με την εξουσία, αλλά και τους δικούς τους φόβους. Ούτε η στρατιωτική φρουρά, ούτε και η μεγάλη πέτρα που κάλυπτε την είσοδο του μνήματος δεν τις εμπόδισε από του να προχωρήσουν.

Η τόλμη τους δικαιώθηκε. Το σώμα του Ιησού εδόθη στον Ιωσήφ σαν πολύτιμο δώρο από τον Πιλάτο. Αυτό το ενδιαφέρον του Ιωσήφ αλλά και του Πιλάτου αποτελούν τιμή για τον Ιησού και μαρτυρία, αλλά και αναγνώριση της άδικης καταδίκης του. Παράλληλα δικαιώθηκε και η τόλμη των Μυροφόρων γυναικών αφού έγιναν και οι πρώτοι μάρτυρες της Αναστάσεως του Ιησού.

Όμως, πέραν από τη δικαιολογημένη τιμή προς τα μυροφόρα πρόσωπα, άντρες και γυναίκες, θα πρέπει να σταθούμε στα σημαντικά γεγονότα της ταφής και της Αναστάσεως του Ιησού, Ο Ιησούς, μέσα από το «τετέλεσται» της έκτης ημέρας ολοκλήρωσε το έργο της νέας δημιουργίας και της ανακαίνισης του ανθρώπου. Όπως η υλική δημιουργία ολοκληρώθηκε την έκτη ημέρα, έτσι και τώρα η νέα δημιουργία ολοκληρώνεται την έκτη ημέρα. Επίσης, όπως κατά

την έβδομη ημέρα της δημιουργίας ο Θεός «αναπαύθηκε», έτσι τώρα και ο Ιησούς «αναπαύθηκε» για να αναστηθεί την πρώτη ημέρα της νέας εβδομάδος. Πολύ εκφραστικό ένα τροπάριο της τέταρτης ωδής του όρθρου του Μεγάλου Σαββάτου: «Εβδόμην σήμερον ηγίαςας, ην ευλόγησας πριν, καταπαύσει των έργων· παράγεις γαρ τα σύμπαντα και καινοποιείς σαββατίζων, Σωτήρ μου, και ανακτώμενος».

Τούτο το Σάββατο είναι ευλογημένο όχι μόνο δια της καταπαύσεως των έργων από τον Μονογενή Υιό του Θεού, αλλά και γιατί δια της οικονομίας του θανάτου Του «τη σαρκί σαββατίσας» επανήλθε με την Ανάσταση Του σ' αυτό που ήταν. Με τον τρόπο αυτό μας πρόσφερε σαν δώρο την αιώνια ζωή, όπως τονίζεται και στο δοξαστικό των αιώνων του Μεγάλου Σαββάτου.

Μετά το ευλογημένο εκείνο Σάββατο, ακολουθεί η «μια των Σαββάτων», η πρώτη ημέρα της εβδομάδος, κατά την οποία «Αναστάς ο Ιησούς από του τάφου, καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν, την αιώνιον ζωήν και το μέγα έλεος». Επειδή δε η Ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού εγκαινιάζει την νέα εποχή δια τούτο και η ημέρα αυτή ονομάζεται Κυριακή, προς τιμή του Κυρίου. Όπως κατά την πρώτην ημέραν της δημιουργίας είπε ο Θεός «γενηθήτω φως», έτσι και τώρα κατά την «μια των Σαββάτων», με την Ανάσταση του Κυρίου, όλα πλημμυρίζουν από φως. Κατά τον υμνωδό «Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια».

Δικαιολογημένα, λοιπόν: «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γη δε αγαλλιάσθω, εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπας και άόρατος, Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος».

Όμως, ενώ η Σταύρωση, ο θάνατος και η Ταφή είναι μια πραγματικότητα ιστορική και που δεν μπορούν να αμφισβητηθούν, επειδή συνδέονται με ιστορικά πρόσωπα, όπως ο Πιλάτος, εν τούτοις η Ανάσταση, αν και είναι γεγονός πραγματικό δεν καταγράφεται τη στιγμή που συμβαίνει. Η Ανάσταση είναι έξω από τη νομοτέλεια του κόσμου, έξω από την παρατήρηση και το πείραμα, για τούτο και μπορεί να προσεγγιστεί και να κατανοηθεί μόνο μέσα από την πίστη. Όπως είπε ο Ιησούς και στο Θωμά «Πείστηκες επειδή με είδες με τα μάτια σου. Μακάριοι εκείνοι που χωρίς να με έχουν δει πιστεύουν».

Αδελφοί μου, τα Μυροφόρα πρόσωπα πίστεψαν στο πρόσωπο του Ιησού, Τον αναγνώρισαν ως Θεό και Λυτρωτή γι' αυτό και τόλμησαν, θέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή τους. Δικαιώθηκαν για την πίστη τους και μέσα από αυτή αναδείχθηκαν νικητές, αλλά ιδιαίτερα έγιναν συνδιαμορφωτές ενός καινούργιου κόσμου. Εμείς, πόσο κοντά ή πόσο μακριά βρισκόμαστε από αυτή την πίστη που μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τον κόσμο; Ας επιβεβαιώσουμε αυτή την πίστη μας μέσα από την καθημερινή ζωή και συμπεριφορά μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	3/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Α΄ Χαιρ.)	Σα.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ.	5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Κυ.	2/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Παναγία Θεοσκεπάστη
Πε.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Κυ.	9/4	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Πα.	10/3	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ (Β΄ Χαιρ.)	Κυ.	9/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Κυ.	12/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Δε.	10/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Βράδυ)
Πα.	17/3	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ (Γ΄ Χαιρ.)	Τρ.	11/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Σπυρίδωνας Βράδυ)
Κυ.	19/3	ΤΣΑΔΑ	Τε.	12/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Βράδυ)
Πα.	24/3	ΒΑΣΑ (Δ΄ Χαιρ.)	Πε.	13/4	ΟΜΟΛΟΣ (Πρωί)
Σα.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα	Πε.	13/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Σα.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Πα.	14/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας (Πρωί)
Κυ.	26/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Μνημ. Μητροπολιτών)	Πα.	14/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Πα.	31/3	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή (Ακάθιστος Ύμνος)	Σα.	15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί)
			Σα.	15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
			Κυ.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Τρ.	18/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
			Πε.	20/4	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Εσπερινός)
			Πα.	21/4	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
			Κυ.	23/4	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
			Κυ.	30/4	ΧΟΥΛΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	3/3	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Α΄ Χαιρ.)	Σα.	1/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Κυ.	5/3	ΛΑΡΝΑΚΑ	Κυ.	2/4	ΦΟΙΝΙ
Πα.	10/3	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα (Β΄ Χαιρ.)	Κυ.	9/4	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Κυ.	12/3	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Κυ.	9/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
Πα.	17/3	ΘΕΛΕΤΡΑ (Γ΄ Χαιρ.)	Δε.	10/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Βράδυ)
Κυ.	19/3	ΟΜΟΛΟΣ	Τρ.	11/4	ΓΙΟΛΟΥ Βράδυ)
Πα.	24/3	ΚΑΘΗΚΑΣ (Δ΄ Χαιρ.)	Τε.	12/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
Σα.	25/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ + Δοξολογία	Πε.	13/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί)
Κυ.	26/3	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ	Πε.	13/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Βράδυ)
Πα.	31/3	ΠΕΡΙΣΤΡΩΝΑ (Ακάθιστος Ύμνος)	Πα.	14/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Πρωί + βράδυ)
			Σα.	15/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί)
			Σα.	15/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
			Κυ.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Τρ.	18/4	ΣΤΕΝΗ
			Σα.	22/4	ΠΡΟΔΡΟΜΙ (Εσπερινός)
			Τρ.	25/4	ΑΡΟΔΕΣ (Εσπ.)
			Κυ.	30/4	ΑΥΔΗΜΟΥ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	3/3	ΑΡΜΙΝΟΥ (Α΄ Χαιρ.)	Κυ.	2/4	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	5/3	ΕΜΠΑ	Κυ.	9/4	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Πα.	10/3	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (Β΄ Χαιρ.)	Πα.	14/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Βράδυ)
Κυ.	12/3	ΛΑΣΑ	Σα.	15/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Πρωί)
Πα.	17/3	ΠΛΑΤΑΝΙΣΚΙΑ (Γ΄ Χαιρ.)	Σα.	15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
Κυ.	19/3	Ι.Μ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ	Κυ.	16/4	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ. Αγάπης)
Πα.	24/3	ΠΕΓΕΙΑ (Δ΄ Χαιρ.)	Δε.	17/4	ΜΕΣΑΝΑ, Ι. Μ. Αγ. Γεωργίου Κουμάνων
Πα.	25/3	ΜΕΣΟΓΗ (Εσπ.)	Πα.	21/4	ΣΑΛΑΜΙΟΥ, Αγία Παρασκευή
Σα.	25/3	ΜΑΜΩΝΙΑ + Δοξολογία	Κυ.	23/4	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Πα.	31/3	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθιστος Ύμνος - Αγρυπνία)	Τρ.	25/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απóstολος Μάρκος

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ			ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ				
12/3	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	2/4	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	5/3	ΧΛΩΡΑΚΑ	2/4	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔ.
19/3	ΤΡΕΜΥΘΟΥΣΑ	23/4	ΓΟΥΔΙ	19/3	ΠΟΛΕΜΙ	23/4	ΑΥΔΗΜΟΥ
26/3	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	30/4	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	26/3	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	30/4	ΣΙΜΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ							
12/3	ΑΧΕΛΕΙΑ	2/4	ΤΙΜΗ				
26/3	ΛΕΜΠΑ	30/4	ΚΟΝΙΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imparhous.org